

Neka družba je kupila tisto ledino, ktera na desno leži med Ljubljano in cesto, ktera pelje v Selo pod Ljubljano; omenjena družba je okrajni gosposki že položila obris te nove fabrike.

Iz Ljubljane. Po 6mesečnem potovanju po Dalmaciji in Talijanskem je na poti domú v Zagreb preteklo sredo iz Tersta v Ljubljano došel gosp. arkivar Ivan Kukuljević Sakcinski zdrav in vesel obilega gradiva, ki ga je, kakor nam je slavni zgodovinar sam pravil, nabral za povestnico in slovstvo jugoslovensko na svojem potovanju, od kterega je na novega leta dan iz Rima zelo zanimive čertice priobčil v „Narod. Novinah“.

Novičar iz raznih krajev.

Dar za darom naznanjuje nazočnost presv. Cesarja v Milanu. Tako spet je prejela cerkev v Lovadini 4000 lir, in da bi se zvedila natora svilodnih bolezin (to je bolezin židnih červičev) in pa pomoč zoper nje, so določili 18.000 lir v darilo tistemu, ki je v stanu po temeljitih preiskavah in gotovih skušnjah to najbolje razložiti. Milaneški znanstveni akademii je prepušena razsodba o tem. Unidan se je govorilo, da pričakujejo Cesarja in Cesarico že 15. dan t. m. na Dunaj; sedaj pa pišejo nekteri časniki, da ostaneta še do 8. t. m. v Milanu, drugi pa celó do 18. t. m. Tudi hočejo nekteri vediti, da 12. dan t. m. bo nadvojvoda Ferdinand Maks kot poglavar (General-Gouverneur) lombardo-benečanskega kraljestva slovesno prisegel Cesarju. — Po novem oklicu odbora velike kmetijske razstave, ki bo od 11. do 16. maja na Dunaji, se bojo zraven že večkrat omenjenih stvari jemale v to razstavo tudi vsetake manjše reči, ktere spadajo v hišno gospodarstvo malega kmeta in gojzdnega posestnika, in tudi te stvari se bojo po železnicah tje in nazaj peljale brez plačila. — Sliši se tudi, da vse to, kar pride v dunajsko razstavo, bo šlo potem na cesarske stroške v Pariz, kjer bo letos sopet razstava. — Število rekrutov, ki se jih ima za letošnje leto nabrati po vsem našem cesarstvu, znaša 103.115. — Avstrijska vlada je z nekim tergovcem v Bremenu sklenila kupčijo za 15 milijonov smodk (cigár); vsaki teden jih bo poslal 100.000, tedaj v 3 letih vse. — Sedaj je gotovo, da zbor zavolj švajcarsko-pruske pravde bo v Parizu. — Deržavni zbor v Londonu je tabart namesto kraljice lordkancelir z ogovorom začel; ogovor ta omenja vseh novejših važniših prigodb in med drugim pravi, da je pariški zbor dobro dognal rusovsko-turški razpor in da vzajemne prizadeve angležke in francozke vlade so pomirile švajcarsko-prusko pravdo; kaj je angleška vlada zavolj Napolitanskega storila, bo zbor zvedil iz pisem, ki se mu bojo vse predložile; zastran perziških homatij ni v tem ogovoru rečeno, da je že vojske konec, ampak da se še le skuša mirna sprava; kar pa se poslednjič Kine tiče, jižuga kraljični govor z vojsko. — Francozka vlada misli s tem, da je razpustila unidan omenjeno število svoje armade, prihraniti si blizo 100 mil. frankov. — Kar se piše po raznih časnikih od „zadnje ure Vergèrove“, si je tako nasprotno, da človek ne vé, kaj je resnica, kaj je laž; zato ne omenimo nesrečne prigodbe dalje. Tudi zavolj poslednjega napada na škofa Matèrskega se resnica še ne vé; — v tem, ko mnogo časnikov na drobno popisuje prigodbo, da se je primerila v cerkvi ravno ko so škof pred sv. Rešnjim telesom klečali, in ker hudodelnik ni mogel prebosti škofa, da je s pištolo potem ustrelil korarja, ki je k sreči odbil morivcu nož, — pravijo nekteri drugi časniki, da vse to je zlagano in le zmešnjava z uno prigodbo v Parizu. Resnica se bo tedaj še le zvedila. — Gotovo pa je, da je po trupu tistega hudodelnika, ki je nedavnej stregel kralju Napolitanskemu po življenji in kterega so ob glavo djali, prišlo 40 našemanih mož ponoči; čuvaj pokopališča jim je mogel pokazati grob njegov, iz kterega so ga vzeli in v Sardinijo nesli. — Iz Napo-

litanskega se sliši čedalje več hudih reči; kralj se je preselil v Kaserto, kjer živi noč in dan obdan od obile množice vojakov. — 29. p. m. se je prikazala v Parizu na vertu cesarskem neka bogato oblečena gospá ter se hotla bližati cesarju Napoleonu, ki se je ondi sprehajal. Strežaji jo ustavijo in vprašajo, kaj da hoče? Ona pa jim ponosno odgovori: „Ne, da bi se me kdo dotaknil! jez sem kraljica Poljska in imam pravico s cesarjem govoriti; pojte k njemu in povejte mu, da hočem ž njim govoriti“. Gospá se je v vsem obnašala tako lepo, da strežaji izperva niso vedili pri čem da so; pa kmali se je zvedilo, da se reva meša. Nje mož je imeniten in dobroznan gospod. — Prebivavce ob Donavi med Semendrijo in mesticem Gročkim, ki je kakih 6 ur od Semendrije proti Beligradu, je plašila že več časa stekla volkulja, ki je veliko živine pa tudi 5 ljudi pokončala. Dvakrat so šli lovci vse okolice nad njo, pa je niso mogli zasačiti; — nekemu ubogemu šivarju, ki je šel v bližnjo vas v štiro in je po naključbi nesel nabito (nabasano) puško nekemu lovcu nazaj, se primeri na cesti, da ga sreča strašna volkulja. Kaj mu početi! Ko ga prvi strah zapustí, verže svojo culico preč, napne petelina na puški, čeravno se je tresel kot šiba po vsem životu, in meri na zver, ki naravnost nad-nj korači. Tresk! — in volkulja se zvalí z razbito čepinjo na tla. Šivarček si je prislužil 40 cekinov, ki so bili za naglavnico obljubljeni. Al srečni človeček se ni dolgo veselil svojega prislužka! Že popoldne je tako nevarno zbolel, da imajo zdravniki malo upanja ga oteti, — možgani so se mu po silnem strahu zmešali in noč in dan revež blodi od volkulje in se bojuje ž njo.

Čudno jezero.

V deželi daljni, kjer izhaja
Rumeno solnce zad gore,
Ko se pri nas za goro maja,
Za čudno jezero se ve.

Na dnu njegovem, ak ne dije
Nad njim nobena sapica,
Se kraj tak krasen ti odkrije,
Da zemlja nima lepšega.

Gorice z doli se verstijo,
Dobrave senčne s travniki,
Sadú drevesa se šibijo,
Cvetlice nagledati se ni.

Ak pa pozabiš, kak globoko
So te cvetlice pod vodo,
In stegneš derzno svojo roko
Utergati zmed njih eno;

Ko trenil bi z očmi ti zgine,
Je vsa podvodna krasnost preč,
In spod skaljene globočine
Se dno ne dá ugledat' več.

Kot krije voda ta dno krasno,
Ki raju skor enak je svet,
Zagrinja meni dobo jasno
Mladosti mrak preteklih let.

Skoz njega gledam tje v ravnino,
Po kateri sem otrok skakljaj,
Tje v trato, hribec, breg, melino,
Kjer sem z otroci se igral;

Tje v senožeti, tje v steržine,
Kjer sem kadaj cvetlice bral,
In branja truden brez blazine
Na golih tleh sladko zaspal.

Ak pa želim si omladeti,
Želim si biti spet otrok,
In vidim, da mi preleteti
Prepada ni — je preširok;

Se jame redki mrak gostiti,
Se dela megla pred očmi,
In srečnih krajev razločiti
Mi tame več mogoče ni.

Fr. Svetličič.